

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 136/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED],
[REDACTED],
proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní sp. zn. 6T/59/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v trestnom konaní po podaní dovolania. Sťažovateľ žiada, aby bolo okresnému súdu prikázané konať bez zbytočných prieťahov a finančné zadost'učinenie 6 580 eur. Zároveň žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu.

II.

2. Sťažovateľ bol v trestnom konaní spolu s ďalším obžalovaným rozsudkom okresného súdu z 9. apríla 2020 uznaným vinným za obzvlášť závažný zločin a odsúdený na trest odňatia slobody. Na odvolanie sťažovateľa, obžalovaného a prokurátora rozhodol krajský súd uznesením z 18. augusta 2020 tak, že ich odvolanie zamietol. Rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 18. augusta 2020.

3. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 31. augusta 2020 a 10. novembra 2020 žiadosť o ustanovenie obhajcu pre účely podania dovolania. Medzitým sťažovateľ podal sťažnosť

proti uzneseniu z 13. októbra 2020, ktorým okresný súd rozhodol o trovách štátu spojených s výkonom väzby. Napokon sťažovateľ 10. decembra 2020 podal bez zastúpenia obhajcom dovolanie. V ten istý deň okresný súd sťažovateľovi opatrením ustanovil obhajcu. Okresný súd 18. decembra 2020 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu o trovách, spis bol 8. februára 2021 vrátený okresnému súdu. Okresný súd vyzval 8. apríla 2021 obhajcu sťažovateľa, aby predložil dovolanie, ktoré obhajca sťažovateľa 19. mája 2021 doručil súdu. Okresný súd 1. júla 2021 zaslal dovolanie okresnej prokuratúre aj druhému odsúdenému, ktorý súdu zaslal vyjadrenie k dovolaniu 14. júla 2021. Okresná prokuratúra zaslala vyjadrenie súdu 2. augusta 2021. Druhý odsúdený takisto požiadal o ustanovenie obhajcu, ktorý mu bol ustanovený opatrením súdu z 27. júla 2021 a ktorý 31. augusta 2021 podal za neho dovolanie. Spis bol na rozhodnutie o dovolaní predložený najvyššiemu súdu 9. novembra 2021.

III.

4. Sťažovateľ namieta nečinnosť súdu a porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vidí v tom, že okresný súd dosiaľ nepredložil najvyššiemu súdu dovolanie i napriek tomu, že dovolanie podal 10. decembra 2020 a ktoré súdu doplnil jeho obhajca 19. mája 2021. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu neuvádza, akým spôsobom malo byť porušené toto právo v namietanom konaní.

5. Okresný súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril tak, že poukázal na to, že spis bol od decembra 2020 do februára 2021 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o trovách. Ďalej uviedol, že k tomu, že dovolanie sťažovateľa nebolo predložené najvyššiemu súdu, prispelo aj to, že druhý odsúdený požiadal o ustanovenie obhajcu na podanie dovolania. A tak súd musel vykonať ďalšie procesné úkony, ktoré súviseli s rozhodnutiami jednak o ustanovení obhajcov a jednak s doručovaním dovolaní stranám konania.

IV.

6. Otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). Ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, II. ÚS 146/2012).

7. Okresný súd bol v súvislosti s podanými dovolaniami povinný vykonať procesné úkony tak, aby mohol dovolania predložiť najvyššiemu súdu na rozhodnutie. Nedôsledné vykonanie procesných úkonov by mohlo viesť k ďalším prietahom pred rozhodnutím o dovolaní sťažovateľa. V postupe okresného súdu nemožno vidieť jeho nečinnosť alebo neefektívny prístup. Sťažovateľ podal vo veci dovolanie, požiadal súd o ustanovenie obhajcu a medzitým podal sťažnosť proti uzneseniu o trovách. Aj druhý odsúdený požiadal súd o ustanovenie obhajcu a takisto podal dovolanie. Z toho vyplýva, že súd pred predložením dovolania na najvyšší súd musel vykonať úkony, ktoré smerovali k jeho procesným rozhodnutiam o ustanovení obhajcov sťažovateľovi a druhému odsúdenému. Takisto musel spis predložiť krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o trovách konania a napokon musel vykonať úkony,

ktoré spočívali v doručovaní dovolania stranám v konaní. Okresný súd konal plynulo a v záujme hospodárnosti konania a po splnení procesných podmienok tak, ako to vyžaduje Trestný poriadok, 9. novembra 2021 predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní. Medzi napadnutým postupom okresného súdu v napadnutom konaní a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto bola ústavná sťažnosť ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nevymedzil, čím malo dôjsť k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu. Ústavná sťažnosť z dôvodu porušenia tohto práva nemá náležitosti ustanovené zákonom, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

V.

9. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu